

JUSTISDEPARTEMENTET	
28 AUG 2009	
SAKSNR.:	200903351
AVD/KONT/BEH:	LOV / EP / HCH / LNC
DOK.NR. 25	ARKIVKODE:

Justis og politidepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

Saksbehandler: Kristin Hølberg
Dir. tlf.: 22 93 99 26
Vår referanse: 09/5621
Deres referanse: 200903351 EP HCH/LNR/bj
Arkivkode: 008
Dato: 25.08.2009

HØRING - NOU 2009:11 KREDITTAFTALER

Det vises til brev av 26. mai 2009 fra Justisdepartementet, der Kredittilsynet blir bedt om å gi en høringsuttalelse til NOU 2009: 11 Kredittavtaler. Utredningen omfatter i hovedsak endringer i finansavtaleloven som følge av gjennomføringen av forbrukerkredittdirektivet i norsk rett.

Innledningsvis vil Kredittilsynet bemerke at vi anser det som positivt at reglene i finansavtaleloven og kredittkjøpsloven samordnes med det resultat at kredittkjøpsloven oppheves. Å samordne regelverket vil gi bedre oversikt og en ensartet praksis.

Det er dissens i arbeidsgruppen knyttet til hvorvidt hovedsaklighetskriteriet i forbrukerdefinisjonen i finansavtaleloven § 2 (1) kan opprettholdes hvis Norge skal oppfylle pliktene etter direktivet. På samme måte som i høringsuttalelsen til gjennomføringen av betalingstjenestedirektivet mener Kredittilsynet at det er viktig med en ensartet definisjonsbruk innenfor forbrukerområdet, uavhengig av om hovedsaklighetskriteriet inngår i definisjonen eller ikke. EU har et rammedirektiv om forbrukerrettigheter under utarbeidelse. Definisjonen av forbruker som blir gitt i dette direktivet vil være retningsgivende for hvordan forbrukerbegrepet skal forstås innenfor EØS-området. Kredittilsynet ser at det kan bli nødvendig å gjøre endringer i den norske definisjonsbruken når EU har samordnet sine definisjoner, men vi mener at spørsmålet kan avvendes til EUs rammedirektiv om forbrukerrettigheter er ferdigstilt.

Kredittilsynet er videre positiv til at kredittgivers plikter til å foreta kredittvurderinger lovfestes. Dette er med på å bevisstgjøre kredittgiver samtidig som det skaper større trygghet for låntaker. Det er uenighet i arbeidsgruppen om hvorvidt det bør knyttes en sanksjonsregel om lemping direkte i denne bestemmelsen og til den foreslåtte bestemmelsen om fyllestgjørende forklaringer. Det er enighet i arbeidsgruppen om at brudd på bestemmelsene kan medføre ugyldighet, lemping etc, etter alminnelige avtalerettslige regler, men uenigheten knytter seg til hvorvidt dette positivt bør fremgå av bestemmelsene. Etter Kredittilsynets vurdering bør man unngå uklare regler som kan være med på å skape usikkerhet. Vi ser at det kan være formålstjenlig for etterlevelse av bestemmelsene i finansavtaleloven at det positivt fremgår at brudd på disse kan være sanksjonert med ugyldighet og avtalerevisjon. En slik lovfesting er imidlertid ikke nødvendig å knytte opp til den enkelte bestemmelse, men kan for eksempel fremgå av lovens alminnelige regler i finansavtalelovens kapittel 1, uten at det er nødvendig å konkretisere aktuelle sanksjoner.

Når det gjelder varslingsfristen for endring av utlånsrenten, så ser denne ut til å skille seg fra varslingsfristen ved renteendringer på konto, jf. Delrapport 1 til Finansdepartementet fra arbeidsgruppen for betalingstjenestedirektivet, kapittel 10.4.3. Disse fristene er heller ikke harmonisert i norsk lovgivning i dag. Det bør tilstrebes å få en viss harmoni mellom disse varslingsfristene, i den grad dette er mulig i medhold av forbrukerkredittdirektivet og betalingstjenestedirektivet. Dette for å unngå for store uoverensstemmelser i regelverket. I betalingstjenestedirektivet kreves det to måneders varsel for nedsettelse av rente på innskuddskonto. Dette gjør at det kan stilles spørsmål ved hvorvidt forbrukerkredittdirektivet legger opp til at det ikke kan settes noen fast frist ved endring av lånerenten. Formålet med å ha varslingsfrister må antas å være noenlunde sammenfallende i disse to tilfellene.

Flertallet i arbeidsgruppen har foreslått å ikke videreføre bestemmelsen i kredittkjøpsloven § 7 med tilhørende forskrift vedrørende krav om kontantinnsats ved forbrukerkredittkjøp. Vi ser at en slik regel i enkelte tilfeller kan ha en funksjon, spesielt med hensyn til impulskjøp, men vi er enige med flertallet i arbeidsgruppen om at de foreslåtte bestemmelser om opplysningsplikt, vurdering av kredittverdighet, samt gjeldende regler om frarådningsplikt langt på vei vil ivareta forbrukerne. Videre vil en regel om kontantinnskudd ikke hindre at forbrukeren låner hele beløpet et annet sted, som for eksempel i bank.

Til slutt ønsker vi å kommentere reglene om tilsyn. Det fremgår av utredningen at forbrukerkredittdirektivet krever tilsyn med at reglene blir overholdt og at direktivets bestemmelser anses oppfylt ved reglene om tilsyn i kredittilsynsloven, finansieringsvirksomhetsloven og markedsføringsloven. Vi gjør oppmerksom på at Kredittilsynet bare har tilsyn med foretak nevnt i Kredittilsynsloven § 1, sammenholdt med blant annet finansieringsvirksomhetsloven §§ 1-2 og 1-3. Mange kredittgivere etter finansavtaleloven vil således falle utenfor Kredittilsynets tilsynsvirksomhet. Forbrukerombudet har etter gjeldende lovgivning tilsyn med overholdelse av lov om kredittkjøp og har opparbeidet kompetanse på dette området. I den grad det vil være aktuelt å benytte forskriftshjemmelen, så bør det vurderes om tilsyn som faller utenfor kredittilsynsloven og finansieringsvirksomhetsloven bør legges til Forbrukerombudet. Vi kan forøvrig vise til forprosjektrapporten om Kredittilsynets bidrag til forbrukerbeskyttelse – og informasjon, som har vært ute på høring. Etter vår vurdering bør lovfesting og bruk av en slik forskriftshjemmel, utredes i en bredere sammenheng for hele finansområdet.

Forøvrig har vi ingen bemerkninger til utredningen.

For Kredittilsynet

Emil Steffensen
avdelingsleder

Kjell Arne Aasgaarden
seksjonssjef